

En brutalt ärlig relationsroman för de som tror att de hatar romantisk litteratur (och för alla oss andra).

Varje år de senaste 23 åren har David Levithan skrivit en berättelse på temat kärlek till sina vänner inför Alla hjärtans dag. *Liten parlör för älskande* är en av dessa berättelser. Den här gången har han tagit hjälp av en ordbok. Han berättar sin kärlekshistoria genom korta definitioner av ord, från A till Z.

Den bedragne huvudpersonen – redan i början av boken får vi nämligen veta att hans partner har varit otrogen – är manlig, men det är inte helt klart om partnern, som har vissa problem med spriten och köper alldeles för många skor, är en man eller en kvinna. Boken lämnar även kärlekshistoriens öde öppet för läsarens tolkningar.

Som alla goda kärlekshistorier är denna lika allmängiltig som unik: det är en omöjlighet att inte känna igen sig i berättelsen. Trots formens enkelhet är *Liten parlör för älskande* en uppfriskande mogen berättelse om två vuxna människor som försöker leva tillsammans. Boken är en modig uppgörelse med de fantasier vi skapar när vi startar en relation.

LITEN PARLÖR FÖR ÄLSKANDE

David Levithan

Crossoverroman

Översättning Elisabeth Helms

Danskt band, ca 230 sid

Omslag Hanna Larsson

ISBN 978-91-85763-20-7

Recensionsdatum 14 februari

Liten parlör för älskande är **David Levithans** första vuxenbok, även om han själv inte tycker att den skiljer sig från hans andra böcker. Levithan är förläggare på amerikanska PUSH, ett bokförlag med litteratur för och av unga, och håller kurser i ungdomslitteratur. På svenska har tidigare utgivits *Ibland bara måste man* och *En bit av mig fattas* samt tre böcker skrivna tillsammans med Rachel Cohn, bland annat *Nick och Norahs oändliga låtlista*.

Som alla bra kärlekshistorier är den här både unik och universell: det är omöjligt att inte nicka igenkännande.

Nicola Barr, The Observer (Om Lover's dictionary/Liten parlör för älskande)

Det är en högst välformulerad och oväntad historia. Här berättas om kärlek på high school, om ungdomens väg i en allt tätare snårskog av subkulturers subkulturer, om vänskap och familjekonflikter, om att växa upp. [...] Det är som om den politiskt korrekta jargongen om mångfald plötsligt var verklighet, en hyperverklighet, uppförstorad och generöst överdriven, allt i ett skimmer av välmenande ironi.

Per Israelsson, Svenska Dagbladet (Om Ibland bara måste man)

INFORMATION/PRESSMATERIAL: info@xpublishing.se